

RESSÒ DE LA PARAULA

Presències i absències

Què pobre seria el nostre món si la relació de parella (el matrimoni) fos buscada només com a remei per a la tensió sexual; o si el tenir fills (la paternitat o maternitat) es considerés únicament com a solució per a la solitud i satisfer l'instint de projectar-s'hi en la descendència!

Fa por pensar que aquesta possibilitat sigui ja més real del que hom pugui imaginar. El nostre món opulent i totpoderós està saturat de misèries. I diem això sense deixar d'estimar-ho.

Perquè, en relació amb la nostra inquietud, ens vénen no poques imatges tretes de la vida real, unides a pensaments i missatges de persones realment lúcides.

Els catequistes de les nostres parròquies tenen serioses dificultats per a trobar una hora a la setmana en què els nens estiguin lliures per a tenir una sessió de catequesi. ¡Tot el temps extraescolar està ple d'activitats i ensenyaments complementaris, i tots semblen «indispensables»! Hem vist a un pare amb el rostre desencaixat cridant contra l'àrbitre, que havia xiulat una falta contra el seu fill en un partit de futbol; el mateix pare que, pel bé del seu fill, l'havia educat per a ser el primer en tot. També hem vist pares i mares exhaurits a causa d'una activitat desbordant i diversa, incapaços ja del suficient assossec per a atendre les exigències educatives dels seus fills. I aquests mateixos pares, empleats en empreses multinacionals de gran volada, lliurats en

cos i ànima al seu treball per a aconseguir la cota de rendiment que se'ls exigeix.

Qüestió de diners? Potser sí. Però sens dubte qüestió de cultura, de mentalitat, d'estil de vida.

Fa pensar el que llegim en la ponència del sociòleg Javier Elzo, en el núm. 233 de la revista *Quaders de Pastoral*, «Notes precipitades davant els canvis familiars». Després d'afirmar que la secularització (i el feminisme) és l'única civilització que no té un discurs sobre la maternitat, cita a la filòsofa i psicoanalista Julia Kristeva en el seu article «Oser l'humanisme», per respondre a la pregunta què és ser mare? Dirà: «és ser sentinella de la vida i de la mort, entre l'acolliment eròtic de l'home i la gestació d'un desconegut a casa». I a la pregunta sobre què és ser pare, respon, citant el testimoni de Sibylle Lacan, filla del fa-

mós psiquiatra i psicoanalista Jacques Lacan: ella acaba confessant que es troba psíquicament malalta, fins a no poder desenvolupar la seva professió, precisament per l'absència efectiva del pare en els seus anys infantils, causada pel seu lliurament als múltiples compromisos professionals i per la inclinació preferent a la segona dona i a la filla d'aquest segon matrimoni.

Presències excessives, absències flagrants. Què passa realment? Això de ser pare o mare s'ha deixat en mans dels mecanismes instintius? Realment no se sap, o no es vol saber, quin és el secret, la tasca i la riquesa que té ser pares? I si descobrirem que n'hi ha una crida especial a l'amor concret, a la sortida d'un mateix, dels seus propis interessos, per a fer viure a uns altres? I si realment aquell secret no es descobreix ni aquesta crida se sent, què ho està impedit?; què omple la nostra vida tan obsessivament i tan abusivament?

El més trist és que en la maternitat o paternitat fallides no només està en joc la vida dels pares adults, sinó també la dels fills que, com una terneritat, ha estat dipositada en les seves mans. Per això, quan trobem famílies que, més enllà de l'èxit professional o social dels fills, somriuen i estan en pau solament perquè han intentat estimar, ens neix una sincera i joiosa benedicció a Déu Pare, que fa bé les coses.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La misericòrdia és innovadora

Un grup de professors parlava d'innovació pedagògica, tema recurrent en múltiples fóruns que, des d'iniciatives diverses, donen actualitat i continuïtat, en aquests moments, a la inquietud innovadora que ha caracteritzat l'escola des de fa ja unes quantes dècades.

Sostenia un dels presents que «els educadors cristians havien de cercar elements que ajudin a repensar el sentit de l'educació, a fonamentar el discurs pedagògic, també des d'una perspectiva cristiana, amb la finalitat de contribuir a redefinir l'escola del present i del futur. S'ha d'impartir una educació de qualitat. Hem d'estar ben preparats per oferir-la, però nosaltres no podem negligir la qualitat del nostre testimoni dels ensenyaments de Jesús».

Són ben certes aquestes afirmacions. Ho és també que enguany els educadors catòlics hem reintroduït amb força una paraula en el diàleg educatiu: misericòrdia. Paraula significativa aquest 2016 —i sempre— de celebració de la Misericòrdia, que ens convida a ajudar a fer créixer persones misericordioses com el Pare. «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (Lc 6,36). Fer-ho des d'una relació educativa propera amb cada alumne, en la qual ens sentim alhora referents d'aquest Jesús del qual sovint parlem, de la seva compassió solidària, de la proximitat discreta o esclatant, de l'acolliment pacificador, de la humilitat encomanadissa, del seu fer-se proper generosament als pobres... confiant que ho descobriem, que des d'una sincera conversió perso-

nal se sentim cridats a seguir-lo. Hem de demanar que la nostra fidelitat al Mestre de tots arrossegui i sigui esperançadora, il·luminadora, serena... que sigui misericordiosa. «Viviu tots units, tingueu els mateixos sentiments, estimeu els germans, sigueu misericordiosos i humils» (1Pe 3,8).

Els educadors cristians som convidats a continuar acollint la misericòrdia amb cor generós i a traspuar-la, a projectar-la en l'acció educativa de cada dia i en la relació amb tots els qui se'ns apropen, afermats en la fe o en actitud de recerca. Som cridats a fer conèixer les obres de misericòrdia de la tradició cristiana, veritable itinerari educatiu que l'Església ens convida a recórrer, a testimoniar com a exercici de l'amor que ens mena al servei generós.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Presencias
y ausencias

Qué pobre sería nuestro mundo si la relación de pareja (el matrimonio) fuera buscada sólo como «remedio» para la tensión sexual; o si el tener hijos (la paternidad o maternidad) se considerara únicamente como solución para la soledad y para satisfacer el instinto de proyectarse en la descendencia!

Da miedo pensar que esta posibilidad sea ya más real de lo que uno pueda imaginar. Nuestro mundo opulento y todopoderoso está saturado de miserias. Y decimos esto sin dejar de amarlo.

Porque, en relación con nuestra inquietud, nos vienen no pocas imágenes sacadas de la vida real, unidas a pensamientos y mensajes de personas realmente lúcidas.

Los catequistas de nuestras parroquias tienen serias dificultades para encontrar una hora a la semana en que los niños estén libres para tener una sesión de catequesis. ¡Todo el tiempo extraescolar está lleno de actividades y enseñanzas complementarias, a cuál de ellas «más indispensable»! Hemos visto a un padre con el rostro desencajado gritando contra el árbitro, que había pitado una falta contra su hijo en un partido de fútbol; el mismo padre que «por el bien de su hijo» le había educado para ser el primero en todo. También hemos visto padres y madres extenuados a causa de una actividad desbordante y diversa, incapaces ya del suficiente sosiego para atender las exigencias educativas de sus hijos. Y esos mismos padres, empleados en empresas multinacionales de gran envergadura, entregados en cuerpo y alma a su trabajo para alcanzar la cota de rendimiento que se les exige.

¿Cuestión de dinero? Quizá. Pero sin duda cuestión de cultura, de mentalidad, de estilo de vida.

Da qué pensar lo que leemos en la ponencia del sociólogo Javier Elzo, en el n. 233 de la revista *Quaderns de Pastoral*, «Notes precipitades davant els canvis familiars». Tras afirmar que «la secularización (y el feminismo) es la única civilización que no tiene un discurso sobre la maternidad», cita a la filósofa y psicoanalista Julia Kristeva en su artículo «Oser l'humanisme», para responder a la pregunta «¿qué es ser madre?». Dirá: es ser «centinela de la vida y de la muerte, entre la acogida erótica del hombre y la gestación de un desconocido en casa». Y a la pregunta sobre qué es ser padre responde, citando el testimonio de Sibylle Lacan, hija del famoso psiquiatra y psicoanalista Jacques Lacan: ella acaba confesando que se encuentra psíquicamente enferma, hasta no poder desarrollar su profesión, precisamente por la ausencia efectiva del padre en sus años infantiles, causada por su entrega a los múltiples compromisos profesionales y por la inclinación preferente a la segunda mujer y a la hija de ambos.

Presencias excesivas, ausencias flagrantes. ¿Qué está pasando? ¿Eso de ser padre o madre se ha dejado en manos de los mecanismos instintivos? ¿Realmente no se sabe, o no se quiere saber, cuál es el secreto, la tarea y la riqueza que encierra ser padres? ¿Y si descubriéramos que en ello existe una llamada especial al amor concreto, a la salida de uno mismo, de sus propios intereses, para hacer vivir a otros? Y si realmente aquel secreto no se descubre ni esta llamada se oye, ¿qué lo está impidiendo? ¿qué llena nuestra vida tan obsesivamente y tan «abusivamente»?

Lo más triste es que en la maternidad o paternidad fallidas no sólo está en juego la vida de los padres adultos, sino también la de los hijos, que, como una temeridad, ha sido depositada en sus manos. Por eso, cuando hallamos familias que, más allá del éxito profesional o social de los hijos, sonríen y están en paz sólo porque han intentado amar, nos nace una sincera y gozosa bendición a Dios Padre, que hace bien las cosas.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

ESPAI VICARIA JUDICIAL

El testimoni en els processos
matrimonials (II)

En tota funció judicial és bàsica l'aportació del testimoni, d'aquí l'adagi judicial: «Dóna'm tu els fets que jo et donaré el dret». El testimoni explica o narra el que ha vist o ha sentit: no opina ni jutja. Suposa una forma noble, eficaç i humil de col·laborar amb la justícia. En els processos matrimonials, per mitjà del testimoni objectiu, es pot conèixer el que va succeir en aquell conflicte de parella, les seves possibles arrels amb anterioritat al consentiment nupcial. El testimoni, declarant sota jurament, li ensenya al jutge la realitat del que ha passat. No és part interessada en el procés i des de la seva neutralitat ha de desgarnar en llenguatge senzill un fet darrere l'altre. D'aquí que la paraula llatina «testis» (testimoni) seria la contracció del terme «terstis» és a dir, el que només és un «tercer» en el procés.

No obstant això, hi ha un perill en aquesta prova en la praxi de la justícia eclesiàstica: que qui compareix en qualitat de testimoni inventi els fets o els deformi sense mala fe, fruit de la seva imaginació, però allunyant al jutge de l'objectiva realitat. Per això el cànon 1572 (CIC) atorga gran rellevància al deure de valorar els testimonis. Això es fa demanant el que es diu «cartes testimonials» a

persones de reconeguda honestedat que coneguin directament al testimoni. O, si és un rector de parròquia, que pugui informar ajudat per algú de la comunitat que de forma indubtable sàpiga de les qualitats humanes i conducta de vida del que és proposat com a testimoni. Això extensible a responsable d'algun col·legi de religiosos.

Així doncs, amb sentit de la prudència, el citat cànon 1572 exigeix que quan s'escolta un testimoni s'explíciti si el testimoni ho sap de «ciència pròpia», o bé es limi-

ta a «manifestar la seva opinió o la del sentir comú, o ho ha escoltat dels altres». També obliga a observar la coherència en les seves paraules, o per contra si hi ha en la seva persona inseguretats o vacil·lació. Finalment, en fer una valoració conjunta de tota la prova testifical, gaudeix de gran força probatòria l'anomenat en dret canònic figura del «testimoni concordant»: quan tots els testimonis han asseverat l'existència o inexistència d'un fet concret, un fet que podria ser rellevant per al resultat final de la causa.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Apreneu de mi

Avui ens centrem en un pasatge commovedor de l'Evangeli en el qual Jesús diu: «Veniu a mi, tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. [...] Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc mansuet i humil de cor, i la vostra ànima trobarà repòs.»

El primer imperatiu és «Veniu a mi». Adreçant-se a aquells que estan cansats i afeixugats, Jesús es presenta com el servidor del Senyor descrit en el llibre del profeta Isaïes. En la invitació de Jesús troben finalment resposta a la seva espera: fent-se deixebles

seus reben la promesa de trobar repòs per a tota la vida.

El segon imperatiu diu: «Accepteu el meu jou». En la controvèrsia amb els escribes i els doctors de la Llei, Jesús proposa als seus deixebles el seu jou, en el qual es troba el compliment de la Llei. Els vol ensenyar que descobriran la voluntat de Déu mitjançant la seva persona.

D'això es desprèn el tercer imperatiu: «Feu-vos deixebles meus». Als seus deixebles Jesús els ofereix un camí de coneixement i d'imitació. Ell s'adreça als humils, als petits, als pobres, als neces-

sitats perquè ell mateix s'ha fet petit i humil.

També nosaltres tenim moments de cansament i de desil·lusió. Recordem aquestes paraules del Senyor, que ens consolentant i que ens fan comprendre que estem posant les nostres forces al servei del bé. Tenir fixada la mirada en el Fill de Déu ens fa comprendre quant de camí ens queda per recórrer encara; però al mateix temps ens infon la joia de saber que estem caminant amb ell i que mai no estem sols.

(Dimecres, 14 de setembre de 2016.)

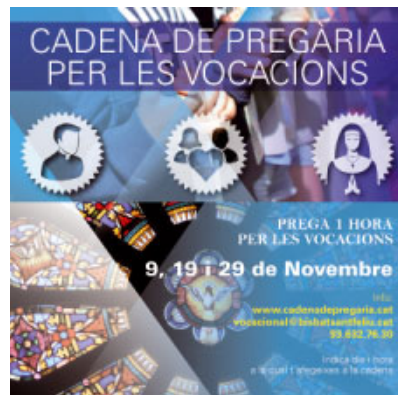
VIDA DIOCESANA

Cadena de pregària per les vocacions

Durant el mes de novembre, totes les diòcesis amb seu a Catalunya reforcen la pregària per les vocacions que, com l'any passat, torna a incloure la referència a l'Any Sant de la Misericòrdia, que conclou aquest mes.

En aquesta cadena la nostra diòcesi té encomanats els dies 9, 19 i 29 de novembre, per omplir-los de pregària per les vocacions. Tota la informació es troba a www.cadenapregaria.cat.

Aquesta iniciativa recorda la possibilitat d'enfocar, en clau vocacional, cadascuna de les realitats pastorals que conformen la vida diocesana i en el context del Pla Pastoral *Jo sóc el cep i vosaltres les sarments*. En de-

finitiva, és una crida a continuar treballant perquè la cultura vocacional sigui present en l'acompanyament als creients.

En aquest context es desenvolupa la presència vocacional a l'Arxi-

prestat de Vilafranca del Penedès, amb les següents activitats a la capital del Penedès:

- Dimecres 16, a la tarda: Trobada amb catequistes sobre la cultura vocacional.
- Dilluns 21, a les 21 h: Taula rodona vocacional.
- Dijous 24, a les 10 h: Trobada de pregària i formació per a preveres i diaques, sobre l'acompanyament vocacional.
- Dissabte 26, a les 18 h: Recés amb el bisbe Agustí; i a les 20 h, eucaristia de cloenda a la Basílica de Santa Maria.

Sis anys de la Basílica de la Sagrada Família

El 7 de novembre de 2010, el papa Benet XVI va dedicar la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Per recordar aquesta celebració avui 6 de novembre, a les 18 h, hi ha una eucaristia al temple expiatori presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella.

IX Jornades de Formació per a Catequistes

L'11, 12 i 13 de novembre de 2016 a Caldes de Montbui, organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi, amb el lema «L'Evangelí... de generació en generació». Amb els objectius de conèixer i compartir amb altres catequistes i per aprendre més sobre la catequesi i com ser catequista. Més informació: catequesi@bisbatsantfeliu.cat

Cloenda diocesana de l'Any Sant de la Misericòrdia

El proper diumenge 13 de novembre, a les 19 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, durant la qual es farà una valoració i acció de gràcies d'aquest any jubilar a la diòcesi.

3a Trobada de voluntaris de Càritas Catalunya a Tarragona

Es va celebrar el passat dissabte 22 d'octubre, amb el lema «Transformem la societat des de la Misericòrdia», amb la participació aproximada de 1.900 voluntaris i voluntàries de les diferents Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya i 170 provinents de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

La jornada va ser organitzada per Càritas Diocesana de Tarragona, amb motiu del seu 50è aniversari. L'esdeveniment es va dur a terme al Teatre Auditori Camp de Mart, i gràcies al treball dels 140 voluntaris i col·laboradors, els participants de la trobada van poder gaudir de les ponències, el dinar, les visites guiades

a diferents monuments de la ciutat i finalment la celebració de l'eucaristia.

Les ponències van anar a càrrec dels sociòlegs Immanol Zubero, sota el títol «Mirar amb misericòrdia ens posiciona per a canviar el món» i Mn. Miquel Barbarà sobre el tema «L'esperit de Càritas».

Després de les ponències, els participants van gaudir d'una experiència solidària amb Pallassos sense Fronteres i el dinar de germanor al Col·legi Sant Pau Apòstol de la ciutat. També hi va participar la Colla Jove Xiquets de Tarragona aixecant un castell com a mostra de col·laboració i acció del treball en equip.

D'esquerra a dreta: el delegat episcopal, Mn. Anton Roca; el bisbe Agustí Cortés; i el director de Càritas, Joan Torrents

Després del dinar hi havia diferents visites culturals programades. La celebració de l'eucaristia i la lectura d'un manifest van cloure la trobada.

AGENDA

• **Trobada de preveres i diaques a Vilafranca.** 8 de novembre, a les 10.30 h, per al clergat de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf. Mn. Jaume Fontbona Misé impartirà la formació sobre «Preveres i diaques: com el do rebut configura l'exercici del ministeri».

• **Consell Pastoral Diocesà.** 12 de novembre, a les 10 h, a la Casa de l'Església.

• **125è aniversari de la benedicció del temple de Sant Esteve.** La parròquia de Sant Esteve Sesrovires està de festa per aquesta commemoració. El proper diumenge dia 13, a les 11.30 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia i a la tarda hi haurà un concert, d'entrada gratuïta, de la Coral de Sant Esteve, que interpretarà el *Magnificat* de John Rutter.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ (□ a Lleida). Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Tt 1,1-9 / SI 23 / Lc 17,1-6]. Lleida: Beat Francesc de Jesús Maria Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona 1872), prev. carmelità, fundador Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; santa Carina, vg. i mr.

8. ■ Dimarts [Tt 2,1-8.11-14 / SI 36 / Lc 17,7-10]. Beata Isabel de la Santíssima Trinitat, vg.; sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per *màrtirs coronats*; sant Deodat I, papa (615-618).

9. □ Dimecres [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1C 3,9b-11.16-17) / SI 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà; Urgell: festa del Sant Crist de Balaguer.

10. □ Dijous [Flm 7-20 / SI 145 / Lc 17,20-25]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí.

11. □ Divendres [2Jo 4-9 / SI 118 / Lc 17,26-37]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Dissabte [3Jo 5-8 / SI 111 / Lc 18,1-8]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [MI 4,1-2a / SI 97 / 2Te 3,7-12 / Lc 21,5-19]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, religiós franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, religiós jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867).

Diumenge XXXII de durant l'any

COMENTARI

Déu no és de morts sinó de vius

En realitat 2Ma no és continuació de 1Ma sinó obra independent, pietosa i centrada en Déu, adreçada als jueus que viuen a Egipte per interessar-los en el Temple de Jerusalem i les festes jueves. Destaca la catèquesa sobre la fe en la resurrecció, testimoniada en el relat del martiri dels set germans amb la seva mare.

Preferint *morir abans que violar les lleis dels nostres pares*, el just sap que *Déu s'apiadarà i el ressuscitarà a una vida eterna*; i que per això *és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dóna de ressuscitar-nos*.

La secció 2,16-3,5 de 2Te té la vitalitat eclesial com a fil conductor. Havent donat gràcies perquè *Déu us ha escollit perquè obtingueu la salvació* (v. 13s), i exhortat a *mantenir-se fermes guardant l'ensenyament* (v. 15), ara hi ha una súplica a *Jesucrist—el nostre Senyor— i Déu—el nostre Pare— que ens ha estimat tant per demanar que conforti els nostres cors en tota mena de bones obres (ortopraxi) i bona doctrina (ortodòxia)*.

Amb petició particular: *Pregueu per nosaltres—els Apòstols— responsables de què la Paraula del Senyor es propagui pertot arreu*.

Jesús respon a la qüestió de la resurrecció dels morts que li presenten *els saduceus* els quals *neguen que els homes hagin de ressuscitar* perquè conceben la vida del més enllà com una simple continuïtat del món present.

La resposta de Jesús té dues parts ben distintes: a) donant per suposada la fe en la resurrecció, aclareix que *els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà* viuran una vida completament diferent a la vida d'ara; b) després, evocant l'episodi de *la bardissa que no es consumia* (Ex 3,6s), subratlla que la fidelitat del *Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob* és més forta i poderosa que la mort.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del segon llibre dels Macabeus (2Ma 7,1-2,9-14)

En aquells dies, set germans, que havien estat detinguts amb la seva mare, eren forçats pel rei, sota la tortura d'assots i de fuets, a menjar carn de porc, que la Llei prohibia. Un d'ells, parlant per tots, digué: «Què vols saber de nosaltres amb aquest interrogatori? Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares.» El segon, a punt d'expirar digué: «Tu ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna.» Després d'aquests va ser torturat el tercer. Tragué la llengua de seguida, tan bon punt li ho demanaren, estengué les mans sense por i digué amb una noble generositat: «Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt.» El rei mateix i els de la seva comitiva quedaren corpresos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no res el dolor de les tortures. Mort aquest, turmentaren el quart amb la mateixa crueltat. A punt d'expirar deia: «Ara que morim a mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dóna de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida.»

▶ Salm responsorial (16)

R. *Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n, Senyor.*

Escolteu-me, Senyor, demano justícia, / escolteu el meu clam; / oiú atentament la meva defensa, / surt de llavis que no enganyen. R.

Els meus passos no abandonen els camins prescrits, / avancen segurs per les vostres rutes. / Us invoco, Déu meu, i sé que em respondreu; / us invoco, Senyor, escolteu el que us demano. R.

Protegiu-me a l'ombra de les vostres ales. / Jo vinc a veure-us demanant justícia. / Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 2,16-3,5)

Germans, que Jesucrist mateix, el nostre Senyor, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat tant i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, conforti els vostres cors i els faci constants en tota mena d'obres bones i de bona doctrina. Finalment, germans, pregueu per nosaltres: que la Paraula del Senyor es propagui pertot arreu i sigui glorificada com ho ha estat entre vosaltres, i que Déu ens alliberi dels homes irresponsables i dolents, perquè no tothom té la fe. El Senyor és fidel. Ell us farà constants i us guardarà del Maligne. Us tenim tota la confiança en el Senyor, i sabem que tot això que us recomanem ja ho feu i continuareu fent-ho. Que el Senyor encamini els vostres cors a estimar Déu i sofrir amb constància com ho féu Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 20,27-38) (Versió abreujada)

En aquell temps, uns saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que els homes hagin de ressuscitar. Jesús els respongué: «En el món present els homes i les dones es casen, però els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran, perquè ja no podran morir mai més. Pel fet de tenir part en la resurrecció són iguals que els àngels i són fills de Déu. I que els morts han de ressuscitar, Moisès mateix ho deixa entendre en el passatge de la Bardissa que no es consumia, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè, per a ell tots viuen.»

▶ Lectura del segundo libro de los Macabeos (2Ma 7,1-2,9-14)

En aquellos días, sucedió que arrestaron a siete hermanos con su madre. El rey los hizo azotar con látigos y nervios para forzarlos a comer carne de cerdo, prohibida por la ley. Uno de ellos habló en nombre de los demás: «¿Qué pretendes sacar de nosotros? Estamos dispuestos a morir antes que quebrantar la ley de nuestros padres.»

El segundo, estando a punto de morir, dijo: «Tú, malvado, nos atrancas la vida presente; pero, cuando hayamos muerto por su ley, el Rey del universo nos resucitará para una vida eterna.»

Después se burlaron del tercero. Cuando le pidieron que sacara la lengua, lo hizo enseguida y presentó las manos con gran valor. Y habló dignamente: «Del Cielo las recibí y por sus leyes las desprecio; espero recobrarlas del mismo Dios». El rey y su corte se asombraron del valor con que el joven despreciaba los tormentos.

Cuando murió este, torturaron de modo semejante al cuarto. Y, cuando estaba a punto de morir, dijo: «Vale la pena morir a manos de los hombres, cuando se tiene la esperanza de que Dios mismo nos resucitará. Tú, en cambio, no resucitarás para la vida.»

▶ Salmo responsorial (16)

R. *Al despertar me saciaré de tu semblante, Señor. Señor, escucha mi apelación, / atiende a mis clamores, / presta oído a mi súplica, / que en mis labios no hay engaño. R.*

Mis pies estuvieron firmes en tus caminos, / y no vacilaron mis pasos. / Yo te invoco porque tú me respondes, Dios mío; / inclina el oído y escucha mis palabras. R.

Guárdame como a las niñas de tus ojos, / a la sombra de tus alas escóndeme. / Yo con mi apelación vengo a tu presencia, / y al despertar me saciaré de tu semblante. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 2,16-3,5)

Hermanos: Que el mismo Señor nuestro, Jesucristo, y Dios, nuestro Padre, que nos ha amado y nos ha regalado un consuelo eterno y una esperanza dichosa, consuele vuestros corazones y os dé fuerza para toda clase de palabras y obras buenas. Por lo demás, hermanos, orad por nosotros, para que la palabra del Señor siga avanzando y sea glorificada, como lo fue entre vosotros, y para que nos veamos libres de la gente perversa y malvada, porque la fe no es de todos. El Señor, que es fiel, os dará fuerzas y os librarà del Maligno. En cuanto a vosotros, estamos seguros en el Señor de que ya cumplís i seguiréis cumpliendo todo lo que os hemos mandado. Que el Señor dirija vuestros corazones hacia el amor de Dios y la paciencia en Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 20,27-38) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, se acercaron algunos saduceos, los que dicen que no hay resurrección. Jesús les dijo: «En este mundo los hombres se casan y las mujeres toman esposo, pero los que sean juzgados dignos de tomar parte en el mundo futuro y en la resurrección de entre los muertos no se casarán ni ellas serán dadas en matrimonio. Pues ya no pueden morir, ya que son como ángeles; y son hijos de Dios, porque son hijos de la resurrección. Y que los muertos resucitan, lo indicó el mismo Moisés en el episodio de la zarza, cuando llama al Señor: "Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob". No es Dios de muertos, sino de vivos: porque para él todos están vivos.»